

terra lliure

Portantveu de la Unió de Rabassaires i altres conreadors del camp de Catalunya

PREU 25 CENTIMS

BARCELONA, 30 D'OCTUBRE DEL 1937

NUM. 9

UNITAT D'ACCIÓ

Remarquem amb satisfacció el corrent de col·laboració i d'avinença que es nota entre les diverses organitzacions antifeixistes. La paraula unitat està a l'ordre del dia. De la mateixa manera que tothom es va haver de convèncer que la guerra no es podia guanyar sense un sol exèrcit regular, disciplinat i sota un comandament únic, igualment la reraguarda no podrà rutilar del tot mentre no hi hagi una veritable entesa entre les forces antifeixistes i no acatin totalment una direcció: el Govern.

Cada dia es van sentint més les dificultats que tota guerra comporta i no es podran pas superar sense una eficient organització, una forta disciplina i una autoritat de ferro.

Ens cal portar una lluita implacable contra la cinquena columna, els feixistes, la reacció, els espies, els provocadors, els frenètics, els sabotejadors, els desertors, els emboscats, els derrotistes, els ganduls, els neutrals, els aprofitadors, els avantatgistes, els agiotistes, els desaprovisius, els especuladors, els traficants, els intrusos, els enredaires, els escèptics, els mesquins, els intrigants, el favoritisme, el caciquisme i la incompetència.

Aquesta lluita, desenganyem-nos, no la podrà portar a terme una sola fracció i menys en desavinença amb les altres. Cal l'esforç combinat i l'estreta unió de tots. No pot continuar que tota la fauna maligna que hem anomenat pugui escudar-se en les diverses organitzacions antifeixistes. No pot ésser que aquests elements mortalment perillosos facin ballar els partits i els atin els uns contra els altres. No pot tolerar-se que els uns pels altres no hi hagi depuració possible. Cal acabar-ho d'una vegada si volem guanyar la guerra ràpidament.

Tot membre que no treballi intensament per la nostra victòria damunt del feixisme, cal ésser extirpat sense contemplació, sigui d'allí on sigui. Per a guanyar no és suficient tenir un exèrcit potent i disciplinat, sinó que també és necessari una reraguarda unida i organitzada de cara a la guerra, sense perturbadors, traïdors, ni neutrals. Que no s'oblidin aquelles paraules de: «Guanyarà la guerra qui tingui la reraguarda més sana».

Per això volem amb goig els redreçaments i reforçaments dels Fronts Populars Antifeixistes que es van establint a base d'uns programes concrets de realitzacions immediates.

Per això ens congratulem de l'esperit de col·laboració que es manifesta en certs organismes compostos per diverses organitzacions, com per exemple el Consell d'Agricultura, en el qual tots els sectors demostren un alt sentit de comprensió i de convivència constructiva per tal d'estudiar sense partidismes egoistes els múltiples i complexos problemes del camp de Catalunya i poder-los així resoldre amb justícia i eficàcia.



CARTA DEL FRONT

El company Jaume Domènech, de la Unió de Rabassaires de Sabadell, ha escrit el següent article per a TERRA LLIURE des dels parapeys d'Otero al cim de la famosa serra de l'Alcàrria (Guadalajara).

He tingut ocasió de seguir la major part de la nostra terra catalana, part de la regió valenciana i gairebé tota la resta del terreny que té el Govern de la República, de nord a sud, i he de dir amb orgull de camperol català que les crítiques que es fan als catalans són injustes i de cap de les maneres se les mereixen els nostres camperols. Només cal comparar, tal com he pogut fer jo, els camps pròspers de Catalunya i els de Castella i Andalusia.

El dia 5 d'abril d'enguany el Govern va demanar la lleva del 36 a la qual pertanyo i vaig ésser destinat a Figueras on vaig passar un mes. Aquí vaig tenir el goig i la satisfacció de poder veure la formidable tasca dels conreadors de les comarques gironines. Després, destinat a Jaén, vaig conèixer una colla de pobles com Lleras, Lináns, Granollers, Montmeló, Mollet, fins a la ciutat de Barcelona; pobles tots ells, molt bonics i riquíssims en agricultura.

Vaig continuar en direcció a Tarragona, amb els seus grans camps d'avellaners, i passant per Tortosa amb els seus magnífics camps d'arròs, aquelles immenses basses d'aigua plenes d'aquella planta tan alimentosa com és l'arròs, entrarem per terres de Llewant que agrícolament són també una meravella igual que les nostres. Magnífics camps, vinyes, arbres i hortes. Ni un pam de terreny aprofitable sense cultivar degudament. Vaig sortir de Catalunya satisfet de veure la tasca dels nostres camperols que sense por al fred ni a la calor treballen tot el dia amb encert i bones eines, per tal que no ens falti res a tots els que lluitem als fronts de combat.

Després de fer més de cent quilòmetres en tren arribarem a la província de Jaén i varem acampar en el poble anomenat Mengibar. No us podeu imaginar vosaltres camperols catalans, la gran decepció i pena que vaig tenir en veure mils i mils de quarteres de terreny completament erm amb tot i ésser ben pla i a més boníssim per a l'Agricultura. Pertot es veu l'endarreriment d'aquests pobres camperols de les terres andalusines, que encara han de segar amb falcetes i han de portar les garbes de tres en tres per mitjà d'alguna mula, sense tenir un trist carro malgrat les grans espienades de terreny completament pla.

Els governants que tinguin cura dels destins de la terra espanyola tenen l'obligació d'ajudar aquests pobres camperols d'Andalusia tan explotats i desemparats pels gran terratinents, propietaris sense entranyes d'extensions immenses. Si el Govern vol, totes aquestes terres podrien ésser regadius ja que pel mig passa el famós riu Guadalquivir i amb dos o tres pantans, aquestes terres avui miseres, podrien ésser riquíssimes.

Després d'uns quaranta dies, em van traslladar al front de Guadalajara i els camperols d'aquí, com els d'Andalusia, són també d'allò més endarrerits i miserables. Aquesta és la causa que Catalunya sigui criticada. Si es protegís els camperols de Castella i d'Andalusia, la nostra famosa terra no seria envejada ni criticada, i Espanya poca cosa hauria de necessitar agrícolament de l'estranger.

Res més, companys camperols de Catalunya. Sols desitjo que continueu treballant amb la voluntat que fins ara ho heu fet. A esperar la nostra pròxima victòria, que ja no se'n pot escapar. A esperar el dia en què tots els camperols podrem aixecar el puny saludant la conquesta de les nostres llibertats. I, sobre tot, confiança en la Unió de Rabassaires i en els Sindicats Agrícoles Cooperatius, ja que ells són els veritables guia i instrument dels camperols de la terra catalana.

JAUME DOMENECH

Circular de la F. E. S. A. C.

El prestigi de la pagesia catalana organitzada i la necessitat de fer front a greus problemes que tenen plantejats les diverses branques de l'Agricultura de la nostra terra, obliguen al Consell Directiu de la Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya, a adreçar-se als seus afiliats per tal de fixar la línia de conducta que ineludiblement cal seguir en aquests moments difícils, imposats per unes circumstàncies que és precis superar costí el que costí. La missió cabdal que té confiada la F. E. S. A. C. és la salvaguarda dels interessos permanents de l'agricultura. Per tant, no pot tenir en compte els punts de vista del pagès entestat, per incomprensió o mala fe, a desentendre's de la disciplina del Sindicat Agrícola; no pot admetre els arguments capciosos aportats per sectors d'agricultura contraris al nou ordre social, els quals sabotegen veladament tot el que signifiqui una renovació dels vells sistemes burgesos; no pot tolerar l'afany de lucre incontrolat dels pagesos que hagin pogut creure que la guerra cruelíssima que estem vivint, ha d'ésser una font de riquesa, a costa dels sacrificis aliens.

Les Juntetes directives dels Sindicats Agrícoles i de les Federacions Comarcals vénen obligades a col·laborar decididament i enèrgicament a l'esmentada missió de la F. E. S. A. C. Els homes que ocupin aquests llocs de direcció, s'han d'adonar de llur responsabilitat davant del poble i han d'ésser inexorables quan es tracti de fer complir el deure de la pagesia. Ni vacil·lacions ni punts de vista particulars no són aptes en els moments actuals. Per això, tots plegats, els que orientem i dirigim l'agricultura catalana, hem de saber actuar amb una visió totalitària dels problemes del nostre país, per tal de quedar bé amb la Història i amb la nostra consciència d'homes que treballen per assolir una victòria col·lectiva que és consubstancial amb la nostra pròpia llibertat.

El problema més greu que hem de resoldre ràpidament, és aquest: a preteix de disconformitat amb les taxes fixades pel Govern de la Generalitat, existeix en algunes comarques certa resistència a lliurar als Sindicats Agrícoles la producció de productes i forniments, especialment cereals panificables i destinats a pinsos. De resultes d'aquesta actitud, han sorgit serioses dificultats en l'alimentació de la població i de la ramaderia, així com en la selecció de grans per a destinar-los a la pròxima sembra. En el que es refereix a la ramaderia, la majoria de contrades que es dediquen a la cria i a la recría, es troben amb la tragèdia d'haver de sacrificar el bestiar per escassetat de pinsos. La F. E. S. A. C. ha fet considerables esforços per tal de proveir Catalunya dels cereals i pinsos que en aquest aspecte necessita. Ha comprat, per mediació de la Conselleria d'Agricultura, un bon nombre de vagons de despulls de polpa de remolatxa, d'ordi i de civada a València i a Aragó. Té obert un crèdit de dos milions de pessetes a una casa d'Anvers, per una important quantitat de morenc, que fins ara no ha pogut ésser expedida, per les dificultats de transports marítims que tots coneixem. Té preparada una caravana de camions destinats a carregar a València, vagons de gèneres procedents de les províncies de l'interior d'Espanya. Ha repartit equitativament les despulls procedents de la molta del blat que passa per les farineres de Barcelona. Però això no és prou, baldament no hagi estat possible fer més per la nostra part. Per tant, és hora de no tolerar ni un minut més que hi hagi comarques productores de pinsos i farratges, en les quals un cert nombre de pagesos amaguin llur producció tan necessària perquè no es produeixi un col·lapse en l'economia agrícola general. I com que no es pot tolerar, cal procedir amb tota fermesa, amb tota energia, amb tota severitat. Tenim la Llei que ens ajuda i ens n'hem de valer.

Davant les manifestacions fetes pel President de Catalunya, Lluís Companys, en les quals declara que acabat el seu mandat no es presentarà a la reelecció ni l'acceptarà, la «Unió de Rabassaires i altres conreadors del Camp de Catalunya» creu que ha de fer públic el seu criteri sobre la situació que es planteja, el qual no és altre que, ara com abans, considera a Lluís Companys com a President indiscutible de Catalunya i que en els moments transcendents i culminants de la nostra lluita contra el feixisme ens és més necessària que mai la prestigiosa presidència de Lluís Companys. Ara més que mai és necessari tenir a la més alta magistratura catalana l'home lluitador de sempre i lleial al sentiment popular adhuc en les hores de màxim perill.

Per tant, la «Unió de Rabassaires i altres conreadors del Camp de Catalunya» ajunta la seva veu a la de les altres organitzacions antifeixistes per tal que Lluís Companys vulgui sacrificar-se una vegada més en la seva vida i accedeixi a continuar al lloc on pels seus mèrits fou enlairat i el dret al qual encara ningú no pot discutir-li. Si en els greus moments del 19 de juliol vam sortir victoriosos sota la presidència de Lluís Companys i ella ens ha guiat en les hores més difícils, volem que aquesta mateixa presidència, tan ben guanyada, ens porti a la victòria final que tots anhem i que tots ens hem de comprometre a fer possible que sigui una realitat ben propera.

Barcelona, 12 d'octubre del 1937.

L'article primer del Decret de Sindicació obligatòria dels conreadors de la terra, promulgat el 27 d'agost del 1936, diu: «TOT CONREADOR VE OBLIGAT A REALITZAR A TRAVÉS DEL SINDICAT AGRÍCOLA DELS DEFINITS PER LA LLEI DE SINDICATS AGRÍCOLES DEL 30 DE MARÇ DEL 1934, DE LA LOCALITAT RESPECTIVA, LA VENDA I, EN EL SEU CAS, LA TRANSFORMACIÓ DELS SEUS PRODUCTES AGRÍCOLES O REMADERS...». Per altra part, el decret de Presidència del 20 d'agost d'enguany, determina el següent:

«Article primer.—Els alcaldes dels Ajuntaments i les Juntetes directives seran personalment responsables de l'incompliment dels decrets i ordres dictats pel Consell de la Generalitat o pels seus Consellers, respectivament.

A aquest efecte, incorreran en responsabilitat civil, penal o administrativa, segons sigui la naturalesa de la infracció.

Article segon. — Especialment quan al compliment del decret del 6 de juliol proppassat i disposicions complementàries relatives a la distribució del blat, els Sindicats Agrícoles i els Ajuntaments on aquells no existeixin, hauran de vetllar perquè els productors compleixin estrictament les obligacions que d'aquelles disposicions es deriven, perseguint les ocultacions i imposant, a l'efecte, les sancions que les vintges disposicions autoritzen, o denunciant els fets als Tribunals de justícia si escau.

Als alcaldes i a les Juntetes directives dels Sindicats Agrícoles, els serà exigida la responsabilitat en què incorrin d'acord amb el que disposa l'article anterior, en cas de negligència o passivitat en el compliment del present decret.»

Per tant, la Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya, reclama a les Juntetes directives dels Sindicats Agrícoles, el compliment de les referides disposicions immediatament de conèixer el contingut d'aquesta Circular, cridar a tots els socis i els advertiran l'obligació que tenen de lliurar al Sindicat, en el termini de tres dies, els productes i els forniments agrícoles de què disposin. En cas de resistència les Juntetes directives dels Sindicats Agrícoles sollicitaran ajut a les autoritats per tal de retirar aquells articles que hom pretengui ocultar. Els Sindicats Agrícoles posaran els esmentats gèneres a la disposició de la Federació Comarcal respectiva i aquesta a disposició de la Federació Central. Les Federacions comarcals tindran cura de fer complir aquestes normes i ens denunciaren les Juntetes directives de Sindicats Agrícoles que es mostrin contràries, negligents o simplement indiferents a aquesta línia de conducta, per tal que, a la vegada, nosaltres puguem fer el que procedeix en vistes al que determina el segon apartat de l'article segon del darrer dels decrets transcrits més amunt.

Els pagesos que tenen despert el sentit de responsabilitat, que, sortosament, són la majoria no han de voler fer el joc dels egoistes, dels especuladors i dels feixistes de la reraguarda. I per això esperem d'ells, una lleial col·laboració en l'obra de prestigiar, costí el que costí, els nostres Sindicats Agrícoles, magnífica esperança del demà lluminós que tots esperem i per al qual tots lluitem. No és hora d'enriquir-se, sino d'empobrir-se, si així ho exigeixen les necessitats de la guerra. No és hora de comptar, sino de pensar. No és hora d'atresorar, sino de donar-ho tot per al triomf del poble. I sobre tot, és precis no malmetre amb desencert, l'obra immensa que tenen a fer els Sindicats Agrícoles de Catalunya a l'impuls de la Llei de Sindicació obligatòria, la disposició més revolucionària i més constructiva que s'ha dictat a la nostra terra d'ençà del 19 de juliol.



El dia 24 d'octubre del 1917 (corresponent al 7 de novembre del nostre calendari), els bolxevics, per mitjà de la insurrecció armada, van assaltar el Poder, destruint el Govern provisional presidit per Kerenski. Els bolxevics van complir tot seguit les promeses que havien fet als treballadors russos, cosa que no havia realitzat ni remotament el Govern de Kerenski. La promesa més important, després de l'afirmació que acabarien la guerra, era la promesa de la terra als camperols. En efecte, immediatament, Lenin, des de la tribuna del Congrés, després d'una tempestat humana d'entusiasme indescriptible, va llegir el famós DECRET SOBRE LA TERRA que destruïa, per a sempre, a la sisena part del món, el poder dels grans propietaris i la dominació feudal i clerical. Per primera vegada al món s'abolia la propietat privada de la terra.

Aquest famós decret, deia així: «1er. Queda abolida des d'ara, sense indemnització de cap classe, la propietat privada de la terra.

2on. Totes les grans propietats, totes les terres pertanyents a la Corona, als monestirs, a l'Església, comprès el bestiar, el material agrícola i els edificis amb totes llurs dependències, són posades a disposició dels Comitès agraris cantonals i dels Soviets (Consells) de camperols dels districtes, mentre es reuneix l'Assemblea Constituent.

3er. Tot perjudici que s'ocasioni a la propietat confiscada, que en el successiu pertanyi al poble en la seva totalitat, serà considerat com un delicte greu de la competència dels Tribunals revolucionaris.»

Fa vint anys que a Rússia es va lliurar la terra als camperols i es va fer la primera distribució i repartiment de terres als conreadors.

Fa vint anys de la gran revolució russa i tota la humanitat progressiva es prepara a commemorar-la com es me-

reix. I a Catalunya, el Comitè Pro Homenatge a la U. R. S. S., amb motiu del seu XXè, aniversari, ha fet públic el següent manifest:

«Els Amics de la Unió Soviètica» de tot el món es disposen a celebrar aquest any el vintè aniversari de la fi del règim tsarista i la consegüent transformació del vell Imperi Rus en la moderna Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques, on conviu en un estat de llibertat 192 nacionalitats, on ha estat abolida l'explotació de l'home per l'home, on és un fet el dret al treball i al repòs, on la dona redimida del seu esclavatge, ha conquistat la igualtat política i social amb l'home; on els infants tenen assegurada una instrucció completa i els vells la garantia d'una subsistència tranquil·la i digna.

Tots els pobles demòcrates del món se senten obligats a testimoniar a la URSS llur admiració i agraïment per l'obra enorme de redempció humana que aquell gran país compleix sense defallències. Però nosaltres, els catalans, que percebem tant de prop els beneficis d'un ajut incondicional per part de la Unió Soviètica en la nostra guerra contra el feixisme internacional, sentim doblement el deure de fer arribar fins al gran poble germà la nostra profunda gratitud i els nostres ardentats sentiments de solidaritat i camaraderia.

Formarem un llibre monumental de signatures, distribuïdes per organitzacions, estaments, institucions, etc., on tothom voldrà estampar el seu nom.

Es farà tramesa a la U. R. S. S. d'un present que constituirà un magnífic exponent de la nostra cultura i mostrarà el sentit profundament popular de la nostra lluita, amb la qual cosa realitzarem ensems una obra d'expansió nacional.

Contribuirem amb una expedició de persones representatives, obrers, camperols, soldats i intel·lectuals, a la gran concentració que s'anuncia per l'octubre al Pavelló de la U. R. S. S. de l'Exposició Internacional de París.

Ahora seran donades conferències de divulgació sobre la vida a les Repúbliques Soviètiques; se celebraran actes artístics, esportius, etc., a honor de la U. R. S. S.

No cal dubtar que el nostre poble, que coneix i estima la solidaritat activa que el gran país amic ens palesa, respondrà amb entusiasme a la nostra crida i col·laborarà a la nostra obra.

Juventut, soldats, obrers, camperols, intel·lectuals, partits polítics, organitzacions sindicals: Els Amics de la Unió Soviètica que en aquesta ocasió encarnen el sentiment de Catalunya, us esperen.

Acció Catalana, Amics de Mèxic, Amics de la Unió Soviètica, Confederació Nacional del Treball, Esquerra Republicana de Catalunya, Estat Català, Federació Anarquista Ibèrica, Front de la Joventut, Izquierda Republicana, Joventuts Llibertàries, Partit Sindicalista, Partit Socialista Unificat de Catalunya, Partit Federal Ibèric, Unió General de Treballadors, UNIO DE RABASSAIRES».

Què és la Unió de Rabassaires?

Quan una organització està composta per una massa imponent, té una història d'anys, ha portat a cap una gran obra i realitza encara una labor importantíssima, és tenir ganes de perdre el temps discutint què és. I més si aquesta organització acaba d'aprovar i de legalitzar uns Estatuts que de cap de les maneres no poden considerar-se inexpressius, desplaçats o caducs.

Amb tot hem de sortir al pas a una frase que ha circulat, la qual diu: «La Unió de Rabassaires no pot ésser una central sindical perquè no té cap sindicat». El més indocumentat sap que sindicat és una paraula com associació, agrupació, unió, institut, federació, confederació, que totes aquestes denominacions tenen molts sindicats. Per a ésser sindicat no és precis dir-se'n, com per a ésser antifeixista no és suficient el que un se'n digui, posem per cas; els antics banquers estaven agrupats i s'anomenaven Sindicat de Banquers. Per a ésser sindicat cal defensar socialment una professió determinada i estar dintre la Llei d'Associacions Professionals del 8 d'abril del 1932. Per tant, les Seccions Locals de la Unió de Rabassaires són autèntics i indiscutibles sindicats de conreadors, encara que no se'n diguin, i en canvi, la F. E. S. A. C., no és cap central sindical, malgrat tenir sindicats.

Ja veiem, doncs, com aquesta principal argumentació és un pur galimatias, un pur joc de paraules. Per la nostra banda, mirarem d'elevat el to i el plantejament de la qüestió, i de tractar-la amb més seriositat i responsabilitat.

Tenim que els nostres Estatuts suau aprovats defineixen en primer lloc i sense subterfugis ni ambigüitats què és la Unió de Rabassaires:

«Article 1.º La «Unió de Rabassaires i altres conreadors del Camp de Catalunya» és una organització sindical constituïda per conreadors catalans que representa els seus interessos específics davant de les altres organitzacions de treballadors i dels organismes de l'Estat.»

«Art. 2.º La U. R. C. tindrà la condició d'una associació professional i es regirà d'acord amb les disposicions de la Llei d'Associacions del 8 d'abril del 1932.»

«Es que aquesta definició no respon completament a la història, l'obra, el programa i la composició de la Unió de Rabassaires? Ens veiem amb cor de fer veure palpablement que sí.

Les mateixes paraules de Lluís Companys que han estat citades per a demostrar (?) que la U. R. C. històricament és un partit polític, diuen tot el contrari. «Calia —diu ell— que els treballadors del camp tinguessin un organisme que els comprengués i que, sense ésser del tipus de l'Institut de Sant Isidre, no fos tampoc del tipus que en les ciutats s'havia imposat amb caire moribó i d'una violència endèmica i extraordinàriament perillosa». El qual diu ben clarament que calia que la Unió de Rabassaires no fos un sindicat reaccionari com era el de Sant Isidre ni extremista i terrorista com eren alguns sindicats de l'any 1920.

Sota la influència altament benefactora del company Calvet, la Unió de Rabassaires sense deixar la seva obra social va agafar una gran volada econòmica que la feu entrar dintre del Servei de Cooperació.

Tan bon punt li fou possible, el company Calvet volgué completar l'obra que tan brillantment havia iniciat a través de la Unió de Rabassaires i creà la Federació de Sindicats Agrícoles i Cooperatius.

La U. R. C., despulada sempre de partidismes i amiga de fer obra totalitària, quedà amb el que tenia primerament i mai no havia abandonat: la seva missió social.

L'obra de la U. R. C., deixant de banda la part econòmica que ha culminat en el Decret de Sindicació obligatòria, gira tota a l'entorn del millorament, fins a la seva total anul·lació, dels contractes de conreu, o sigui labor purament social com la que actualment l'ocupa: la redistribució i regularització del treball de la terra.

El programa de la Unió de Rabassaires aprovat en el I Congrés celebrat el 15 de maig del 1936 i que consta en els Estatuts és purament social, no hi ha ni un sol punt que sigui polític. I si hem aclarit que hi pot haver centrals sindicals sense *sindicats*, en canvi hem d'afirmar que no hi pot haver partit polític sense programa polític.

I en la composició de la Unió de Rabassaires trobem l'argument més rotund i incontrovertible contra qui vol que sigui un partit polític. Per més combinacions, filigranes i equilibris que es facin amb la Unió de Rabassaires, sempre existirà un punt immutable, impossible de fer desaparèixer o de modificar: que la Unió de Rabassaires és una associació de conreadors catalans i de res més que de conreadors, en la qual no pot figurar-hi ningú que no sigui treballador de la terra. I si és absurd pensar en un partit polític on sols puguin figurar elements d'un sol ofici, és precisament la primera i principal condició dels sindicats que no són res més que associacions professionals obreres encarregades de la tasca social de defensar els treballadors d'un mateix ofici o professió.

Formar un partit agrari o sigui recolzar en els camperols, ho féu Dollfus a Àustria i també ho intentà la C. E. D. A. a Espanya. En els llocs on el proletariat es mostra altament avançat i revolucionari, la reacció mira de recolzar-se en els treballadors del camp socialment endarrerits. Això podia fer-se a Àustria o per terres de Castella, però no a Catalunya on la massa pagesa està també socialment avançada, gràcies en bona part a la Unió de Rabassaires que sempre s'oposarà que el camp serveixi a la reacció. Per això causa sorpresa que el qui es vol presentar com un esforçat paladí de la col·laboració entre la ciutat i el camp, parli de la Unió de Rabassaires com d'un partit polític agrari, després d'haver dit: «Dollfus aprofità el divorci entre els obrers del camp i de la ciutat, i es llança contra els segons amb el beneplacit dels primers per ofegar amb la veu dels canons, el moviment alliberador de la ciutat».

Es tan fort el caràcter social de la Unió de Rabassaires, que sempre es veu obligat a dir-li partit social-polític. Tornem a trobar un altre joc de paraules. L'obra social pertany fonamentalment als sindicats; la política, als partits; l'econòmica, a les cooperatives. I és confondre i barrejar lamentablement les coses parlar de partits social-polítics i altres combinacions per a enredar la troça.

Cert que tota missió social no pot desentendre's de la política, com la política no pot deixar de banda el camp social, sense que per això es confonguin els interessos particulars d'una professió amb els generals d'una nació. Per això, a la Unió de Rabassaires, no li ha estat indiferent la Monarquia i la República, els Govers de dreta i els d'esquerra, el feixisme i el Front Popular. La tàctica més elemental li imposava ajudar a enderrocar la Monarquia i implantar la República, a vèncer la reacció i a fer predominar les esquerres, a combatre el feixisme i a mantenir el Front Popular. Altres entitats sindicals, culturals o esportives han intervingut directament o indirectament en situacions polítiques, sense que per això ningú no els hagi de discutir ara llur caràcter fonamental i bàsic.

Precisament entre els nostres Estatuts i Tàctica hi ha un article 5.º que diu: «Per a la realització de la seva tasca, la Unió de Rabassaires i altres conreadors del Camp de Catalunya es valdrà de tota mena de mitjans que estiguin al seu abast, especialment les campanyes de propaganda, l'edició de publicacions i de Premsa pròpia, la participació en els organismes públics i administratius del país. En la utilització d'aquests mitjans, la U. R. C. podrà actuar ja per si sola, ja sigui en combinació amb altres organitzacions de finalitats similars».

En fi. No creiem que ens calgui demostrar que interdependència no ha volgut dir mai fusió ni confusió.

Els conreadors que no exerceixin, com a mínim, el cinquanta per cent de llurs activitats en treballs agrícoles, no poden ocupar llocs de direcció o de responsabilitat en els Sindicats Agrícoles i Cooperatius.

Dels Sindicats Agrícoles Cooperatius, per ésser uns organismes a través dels quals els conreadors han de vendre els productes, només n'han d'ésser socis i poden intervenir en llur funcionament: els titulars de cada explotació agrícola, els jornalers inscrits a les Seccions de treball col·lectiu dels Sindicats, i els membres caps de família de les Col·lectivitats que s'adaptin al Decret que les regula.

De la Unió de Rabassaires i altres conreadors del camp de Catalunya, per ésser una Sindical de treballadors agrícoles, poden ésser-ne socis tots els que veritablement treballen la terra o sigui tots els ocupats en explotacions familiars, tots els membres de les explotacions col·lectives i tots els jornalers encara que no tinguin terra pròpia. Tant els homes com les dones, mentre tinguin més de 16 anys.

Per tant hi ha conreadors que poden pertànyer al Sindicat Agrícola i no poden ésser de la Unió de Rabassaires, i altres que poden afiliar-se a la Unió de Rabassaires i no poden ésser socis del Sindicat Agrícola.

Els conreadors afiliats a altres Sindicats agrícoles o que no siguin totalment afectes a la U. R. C., poden pertànyer al Sindicat Agrícola i en canvi no poden ésser de la Unió de Rabassaires.

Els conreadors que no són caps de família i els jornalers sense terra pròpia, poden ésser socis de la Unió de Rabassaires i, no obstant, no poden ingressar al Sindicat Agrícola.

Tot afiliat a la Unió de Rabassaires ha de proveir-se del carnet de la U. R. C., que haurà de retornar si mai hi deixa de pertànyer.

Les Seccions Locals en comunicar les baixes a les Oficines Centrals han de presentar, com a comprovants, els carnets retornats.

Els carnets de la Unió de Rabassaires, com els de tota altra sindical, no tenen valor si no estan al corrent de pagament amb els deguts segells de cotització trimestral.

A les Oficines Centrals de la Unió de Rabassaires es faciliten ensenyes, per a la solapa, de la U. R. C., al preu de 075 pessetes cada una.

Les Seccions Locals també hi trobaran paper per a cartes i sobres, degudament impresos, i així mateix se'ls pot facilitar el segell de l'Entitat per a segellar llurs comunicats.

Circular de la Unió de Rabassaires



PAU PADRÓ I CANYELLES

Companys: Segurament no us haurà passat desapercebuda la importància del Decret del 14 d'agost darrer (publicat el dia 25 al «Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya») sobre la redistribució i regularització del treball de la terra al camp de Catalunya, així com dels Decrets del 16 de juny i 17 d'agost pels quals es creà el Consell d'Agricultura i les Junes Municipals Agràries. Tots ells reproduïts al nostre portanveu TERRA LLIURE.

Encara que els esmentats Decrets no són tal com els havíem pensat i no tenen l'abast que volíem que tinguessin, no per això se'ls ha deixat desvirtuar del tot i tenen prou contingut social, si no jurídic, perquè ens congratulem de llur promulgació.

Precisament perquè no tenen l'amplitud que els desitjàvem, tots els nostres esforços han d'anar encaminats a fer-los donar el màxim rendiment, a aprofitar-los i espremer llur contingut fins al més petit detall.

Per això la «Unió de Rabassaires i altres conreadors del camp de Catalunya», l'organització genuïna de la pàgina catalana, sempre vigilant i sempre a punt d'orientar els camperols vers llur emancipació, va a desplegar una gran activitat a fi d'afirmar una vegada més el seu prestigi com a dirigent indiscutible de la massa rural catalana, capaç d'emmenar-la a bon fi amb encert i eficiència, sense estridències ni claudicacions, sense enfilades aparatoses ni caigudes verticals.

El Decret de redistribució de la terra dona camí a realitzar una sèrie d'aspiracions dels treballadors agrícoles que convé enumerar-les per tal que no passin desapercebudes als interessats i afectats.

1. Els jornalers poden passar a treballar en règim familiar, a coparticipació o col·lectiu.

2. Els conreadors petits propietaris, parcners, arrendataris, jornalers, etc., que

no tinguin terra a bastament per a atendre amb ella llurs necessitats familiars, poden demanar la terra que hagin de menester.

3. Els qui treballen familiarment poden passar a treballar a coparticipació o col·lectivament.

4. Els camperols col·lectivitzats per força o coaccionats, poden tornar a treballar familiarment o a coparticipació.

5. Els conreadors petits propietaris, parcners, arrendataris, jornalers, etc., que s'hagin vist privats indugudament de terra per incautadors o col·lectivitzadors indisculpables, poden reclamar que se'ls torni la terra.

Tots aquests punts són prou interessants per als conreadors i per això la Unió de Rabassaires vol, ha fet i farà tots els possibles perquè se'ls doni la màxima publicitat i difusió, s'ampliï el termini de presentació de les sol·licituds, es doni tota classe de facilitats, d'instruccions i de garanties referent a llur aplicació i efectivitat i es proporcionin les instàncies que s'han de presentar a les Junes Municipals Agràries locals, a fi que aquestes informin al Consell d'Agricultura que és el que ha de resoldre.

Per mitjà, doncs, dels nostres homes a les Junes Municipals Agràries i especialment al Consell d'Agricultura, del qual és digne President el nostre destacat company Pau Padró, es pot portar a cap una obra positiva, de la qual convé que tots els nostres afiliats es facin ben bé càrrec.

En primer lloc, el Consell d'Agricultura té designada una Comissió Permanent, d'urgència, perquè intervingui en tots aquells problemes agrícoles que no admeten dilació i reclamen una solució ràpida. A aquesta Comissió es pot recórrer en tot moment amb la seguretat que es serà degudament atès.

Els nostres companys Pau Padró, Cristófor Rebull, Cèssar Borràs i Albert Pujolar estan disposats sempre a rebre o atendre els companys que, de paraula o per escrit, acudeixin a ells a fi de buscar una orientació o solució en totes les qüestions que se'ls presentin.

La Unió de Rabassaires procurarà, a cada afiliat seu, les instàncies que necessiti presentar.

Sabem que les coses no se'ns donaran fetes, sinó que és precis posar-hi la nostra energia i el nostre esforç. Per això és necessari que tots posem la més bona voluntat i activitat perquè els importants Decrets de la Conselleria d'Agricultura siguin portats a la pràctica de la manera més efectiva i profitosa per als autèntics conreadors de Catalunya i no passi que, per desconeixement o peresa, no donin tot el que poden donar de si, que no és pas poc si sabem aplicar-los i actuar com el cas requereix i la «Unió de Rabassaires» orientarà i impulsarà, tal com correspon a la seva prestigiosa història i als moments gràvids i transcendents que vivim.

Endavant, doncs, treballadors de la terra, pel camí que ens assenyalà el Govern de la Generalitat de Catalunya!

Endavant, doncs, amb la «Unió de Rabassaires i altres conreadors del camp de Catalunya».

Barcelona, 8 d'octubre del 1937.

S'ha d'aclarir als conreadors que creuen que és suficient ésser només soci del Sindicat Agrícola Cooperatiu, que aquest Sindicat és purament econòmic, que sols és un organisme cooperatiu de compra i venda. I és convenient que siguin d'una Central Sindical perquè els defensí davant dels propietaris de terres que treballen els altres (que encara no estan pas desbancats del tot ni molt menys), dels incontrolats (que encara fan i poden fer de les seves) i de les altres organitzacions i organismes de l'Estat.

El Sindicat Agrícola Cooperatiu sols els defensarà dels comerciants i dels especuladors, però no en les qüestions de treball i en els problemes i les lluites socials; per això darrer continua la Unió de Rabassaires. Precísament ara s'ha promulgat el Decret de redistribució i regularització del treball de la terra i és la Unió de Rabassaires, per mitjà dels seus homes a les Junes Municipals Agràries i al Consell d'Agricultura, la que, com sempre, orientarà, defensarà i procurarà millorar els conreadors, especialment els seus afiliats.

Per a tenir carnet sindical és precis ésser de la Unió de Rabassaires o de les seccions agràries de la U. G. T. o de la C. N. T. Els conreadors de la Unió de Rabassaires tenen dret a un representant seu a l'Ajuntament i a la Junta Municipal Agrària de la respectiva localitat.

A més, als afiliats a la Unió de Rabassaires, i no als socis del Sindicat Agrícola, se'ls trameta gratuïtament el periòdic, mensual, TERRA LLIURE.

dades de la producció, és per que garantim la nostra victòria decisiva.

Mentre al camp faciò hi ha persecucions, assassinats, consells de guerra, terror, salaris de fam, processons i festes dedicades als seus ídols, aquí a la terra lliure de l'Espanya i la Catalunya lliure, sols hi ha treball i homes lliures. Aquí no es parla de festes, ni d'hores de treball; aquí ens hem desfet dels déus que adormen i porten la inactivitat. L'única senyera és la del treball. L'únic objectiu és la producció.

Pobles de Catalunya: organitzeu-vos d'acord amb els vostres entusiasmes, de cara a la propera collita.

Jo ja sé que no discutireu les hores ni les jornades de treball, per tal d'assolir els objectius proposats.

Pins del Vallès, fa poc, tenia una assemblea de tots els camperols, que per cert era emocionant. Es tractava, essencialment, d'ajudar i emparar els conreadors que, per anar al front, han hagut de deixar les seves terres. I a través d'uns acords previs, estem segurs que s'haurà aconseguit una unitat davant del deure. Tothom està disposat a ajudar els companys que es troben al front, sota la consigna de treballar-los les terres gratuïtament.

Es aquesta una consigna de la Unió de Rabassaires que s'ha d'estendre ràpidament. Ni un pam de terra abandonada. Ni un erm a la reraguada. Aquesta és, al camp, la unitat i la solidaritat efectiva davant l'enemic.

Que un sol pensament ens serveixi de guia: el premi de la victòria. Les dues anyades que el camp de Catalunya pot treballar sense la tralla del Sant Isidre gandul i facherós, sense la guàrdia civil, ni els jutjats de primera instància, marquen el camí decisiu a emprendre per tal de conquerir el triomf, que no és altra cosa que la llibertat per a sempre més de tots els camperols rabassaires catalans.

RAMON MAS

16-X-1937.

ORDRES

Per tal de normalitzar la recaptació de la contribució territorial, rústica i pecuària, s'han dictat diverses disposicions obligant a llur pagament totes les persones naturals i jurídiques que tinguin o hagin tingut, durant els períodes que comprenen els rebuts, l'aprofitament o l'explotació de la terra.

Malgrat el principi de justícia en què estan fonamentades les esmentades disposicions, hi ha alguns conreadors o explotadors que no han satisfet la dita contribució; per aquest motiu cal pendre les mesures adequades per tal que no sigui eludit el pagament.

Com a ampliació al Decret del 14 d'agost d'enguany, relatiu a la redistribució de la terra al camp català;

A proposta dels Consellers de Finances i d'Agricultura i d'acord amb el Consell,

Decreto:

Article únic. Totes les persones naturals i jurídiques que, d'acord amb el Decret del 14 d'agost d'enguany, sol·licitin de la Junta Municipal Agrària de la localitat corresponent la terra que hagin de menester segons llurs necessitats, hauran de fer constar que s'obliguen al pagament de les contribucions i els impostos de la Generalitat de Catalunya; i les que abans de l'esmentada data han tingut l'aprofitament o l'explotació d'alguna finca, estan obligades, a més, a justificar que han satisfet els esmentats tributs, sense els quals requisits no serà admesa llur petició.

Barcelona, 28 d'octubre del 1937.

LLUIS COMPANYS

El Conseller de Finances,
JOSEP TARRADELLAS

El Conseller d'Agricultura,
JOSEP CALVET I MORA

~~~~~

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA

## INFORMACIÓ

### DEL NOU COMITÈ CENTRAL

Les Comarcals més antigues de la Unió de Rabassaires han anat ja elegint llurs Delegats que, d'acord amb els seus nous Estatuts, han de formar part del Comitè Central:

Maresme: Josep Calvet, d'Argentera.  
Baix Penedès: Pau Padró, del Vendrell.  
Alt Penedès: Pau Baqués, de Subirats.  
Baix Llobregat: Joan Bertran, de Gelida.

Anoia: Josep Buil, de Piera.  
Vallès Occidental: Jaume Grau, de Pins del Vallès.  
Vallès Oriental: Felu Tura, de Mollet.

Alt Camp: Josep Toldrà, de Vila-radona.

Osona: Pere Turigues, de Vic.  
Successivament s'aniran reunint les altres comarques perquè elegixin el seu corresponent Delegat al Comitè Central.

### ALTES

En les darreres reunions celebrades pel Comitè Central, s'acordà aprovar definitivament les sol·licituds d'ingrés de les següents seccions locals de la Unió de Rabassaires:

Anglesola (Urgell).

Cabassers (Priorat).

Casteller de N'Hug (Bergadà).

Darnius (Alt Empordà).

Esplugues del Llobregat.

Plaça (Gironès).

La Fulliola (Urgell).

Ivars d'Urgell (Urgell).

Maldà (Urgell).

Massoteres (Segarra).

Mollet de Ter (Gironès).

Molí (Ripollès).

Palafolls (Maresme).

Pinell de Brai (Terra Alta).

Roselló (Segrià).

La Torre d'Oristà (Oristà).—Osona.

Tudela de Ter (Gironès).

Vallmoll (Alt Camp).

Vilada (Bergadà).

Que representen un total de més de mil nous afiliats.

### A LA UNIO SOVIETICA

El nostre company Pere Vinyals, de Vilafranca del Penedès, ha sortit cap a la U.R.S.S., per tal d'assistir, en representació de la Unió de Rabassaires, a les festes del XX.º aniversari de la Revolució russa.

### SUBSCRIPCIO

El Sindicat Agrícola de Caça de la Selva ha tramès la quantitat de 800 ptes. per a la subscripció d'Ajut als fronts.

## Per a tots els treballadors, Astúries és immortal



## Les col·lectivitats agrícoles

Amb la publicació, al «Diari Oficial», dels Decrets números 5 i 7 (regulant el funcionament de les col·lectivitats agrícoles i reorganitzant el crèdit agrícola a Catalunya) queda promulgada la major i més important part del Projecte sobre el règim agrari a Catalunya presentat pel conseller Calvet.

De la mateixa manera que no ens hem callat que algun dels Decrets no ha sortit tal com el volíem, confessem sincerament que el Decret regulador de les col·lectivitats agrícoles ens satisfà força. En l'article d'aquest Decret vénen previstos tots aquells punts convenient al millor funcionament de les col·lectivitats, des de llur definició i constitució fins a la distribució de rendiments i dissolució de les organitzacions, passant per llur règim estatutari, econòmic i de previsió; i, d'acord amb el Decret de Sindicació obligatòria, s'estableix el nexe de vinculació de les col·lectivitats amb els Sindicats Agrícoles, pel que fa a la realització de llurs activitats econòmico-comercials. No ens sabem pas gens de greu els avantatges que dona a les col·lectivitats i celebrem que doni una proporció justa al nombre de membres de les col·lectivitats que tenen dret a ésser socis dels Sindicats Agrícoles.

Encara que alguns hagin pogut tenir interès a ignorar-lo o a desfigurar-lo, el criteri de la Unió de Rabassaires respecte a les col·lectivitats agrícoles ha estat de sempre ben clar, categòric i terminant. Ja hem manifestat en altres ocasions: «No som enemics, ni molt menys, de les col·lectivitats; però precisament perquè no en som contraris, no les volem desacreditar ni fer-les odioses, imposant-les i improvisant-les de qualsevol manera. Precisament perquè tenim fe en les seves excel·lències en determinades condicions i zones, no tenim necessitat d'imposar la col·lectivització ni amb pistoles ni per Decret».

I una de les proves que la Unió de Rabassaires no és enemiga de les col·lectivitats en si, és que el nostre President, conseller d'Agricultura, no ha tingut cap inconvenient a legalitzar-les, a regularitzar-les i a protegir-les.

Quan un grup de conreadors, per decisió voluntària, posen en comú llurs mitjans de producció i organitzen una col·lectivitat a fi de rendir més i millor amb menys esforç, demostren un alt esperit de superació de l'individualisme i cal respectar-los, protegir-los i fins admirar-los; així com si per exigències tècniques de la producció la formen per ministres de la Llei.

Quan les col·lectivitats són forçades per un revolucionarisme infantil, inconsistent i contraproduent; són mogudes per finalitats tèrboles, sospitoses i indecoroses; o són un pur motiu d'especulacions, d'espoliacions o de desmanaments que deixen petits als antics propietaris de mala memòria, llavors produeixen una impopularitat i un odi negre que sovint es fa extensiu a les col·lectivitats mereixedores de tot apaci.

Per això creiem que el Decret regulador de les col·lectivitats agrícoles els serà molt profitós, ja que diferenciarà les unes de les altres. Legalitzarà i protegirà les primeres i desemascararà les altres.

Les col·lectivitats que no poden o no voldran adaptar-s'hi són aquelles fetes amb finalitats i mitjans bastards i inconfessables, les quals no són res més que una gangrena per als pàgesos i l'Agricultura. I és indubtable que les que s'adaptaran i observaran estrictament les normes decretades són les col·lectivitats que compleixen veritablement llur missió benèfica quant al rendiment i quant a l'avang social que suposen.

### DECRET

Art. 1.º Les col·lectivitats de treball agrícola s'hauran d'atènyer, quant a llur funcionament, a les disposicions del present Decret.

Art. 2.º Als efectes de l'article anterior, s'entendran per col·lectivitats de treball agrícola les associacions de conreadors o treballadors agrícoles que tenen per finalitat d'exploitar d'una manera temporal o permanent una extensió de terra determinada, mitjançant l'organització en comú del treball de cada un d'ells i de llurs famílies i la utilització conjunta dels mitjans de producció de què disposen o puguin disposar.

Art. 3.º Les col·lectivitats de treball agrícola podran constituir-se:

a) Per manament de la Llei, en els casos previstos als Decrets de dates 14 de juliol i 14 d'agost d'enquany.

b) Per decisió voluntària d'un grup de conreadors o treballadors agrícoles.

Art. 4.º Les col·lectivitats de treball agrícola gaudiran de personalitat jurídica pròpia un cop efectuada llur inscripció al Registre especial de col·lectivitats de treball agrícola que s'obrirà al Departament d'Agricultura.

Ultra llurs activitats específicament agrícoles, les col·lectivitats de treball agrícola podran dedicar-se a treballs forestals i públics i a tal efecte són autoritzades per a realitzar els corresponents contractes amb l'Administració en la forma i condicions que aquesta, en cada cas, fixarà.

Podrà, així mateix, contractar la totalitat o part dels seus membres per a la realització de feines agrícoles per compte d'altre.

Art. 5.º Les col·lectivitats de treball agrícola tindran tots els drets i obligacions que la legislació catalana reconeix als conreadors en general i com ells vindran obligats a realitzar a través dels Sindicats Agrícoles locals les activitats econòmiques que són indicades a l'art. 1.º del Decret de Sindicació obligatòria dels conreadors de la terra. El dret que hom reconeix als conreadors a l'art. 23 del Reialment d'aplicació d'aquell Decret, s'entendrà igualment aplicat a les col·lectivitats de treball agrícola en el sentit que aquestes podran vendre llurs productes al darrer consumidor o bé cedir-los en intercanvi a altres col·lectivitats.

Els membres de la col·lectivitat, caps de família, hauran d'estar inscrits al cens sindical agrícola de la població i individualment tindran dret, com els altres conreadors, a ésser electors i elegits als càrrecs de direcció del Sindicat agrícola local.

Art. 6.º La responsabilitat econòmica de les col·lectivitats de treball agrícola per llurs actes i contractes s'entendrà limitada al valor comercial de la seva producció. Amb relació a la col·lectivitat, llurs membres seran personalment responsables per l'import de l'aportació individual que vindran obligats a efectuar segons els Estatuts.

Art. 7.º Les col·lectivitats s'hauran de regir necessàriament per uns Estatuts redactats segons les disposicions del present Decret, els quals seran aprovats pel Conseller d'Agricultura, previ informe favorable del Cap del Servei de Cooperació Agrícola del Departament d'Agricultura. Aprovats els Estatuts, serà efectuada la inscripció de la col·lectivitat al Registre especial que és previst a l'art. 4.º del present Decret.

Queden exceptuades de l'obligació de regir-se per Estatuts les col·lectivitats que comptin amb un nombre de membres no superior a deu. En aquest cas, caldrà només que trametin al Servei de Cooperació Agrícola del Departament d'Agricultura un document per triplicat, signat conjuntament per tots els membres de la col·lectivitat, en la qual hom declarï que tots ells accepten de regir-se per les disposicions generals del present Decret. Aquest document tindrà tots els efectes d'uns Estatuts pel que es refereix a la inscripció de les col·lectivitats al Registre.

Art. 8.º Els Estatuts de les col·lectivitats hauran necessàriament de comprendre els punts següents:

a) Denominació i domicili.

b) Forma de demanar l'ingrés a la col·lectivitat, i tràmits per a concedir-lo.

c) Forma de demanar la sortida de la col·lectivitat i forma de liquidar els drets del col·lectiu.

d) Quota que els membres hauran de satisfer.

e) Import de l'aportació individual que els membres vénen obligats a efectuar i temps i forma per a realitzar-la.

f) Durada de l'exercici econòmic.

g) Forma de convocar les assemblees.

h) Nombre de membres que han de compondre el Consell directiu i forma d'elecció.

i) Nombre de membres que han de compondre la Comissió Revisora de Comptes i forma d'elecció.

j) Forma d'organitzar el treball dels socis i sistema de valorar-lo i liquidar-lo.

k) Destinació que es donarà als fons de la col·lectivitat en cas de dissolució.

Art. 9.º Els conreadors que ingressin a una col·lectivitat vindran obligats a lliurar-li les eines, cavalleries, vehicles i altres materials que disposaven i les terres que menaven. Els Estatuts de la col·lectivitat podran exceptuar d'aquesta obligació els horts destinats al consum diari, en el qual cas seguiran essent conreats pel membre.

La col·lectivitat procedirà a determinar, mitjançant peritatge que haurà d'encarregar a persona aliena a l'entitat, el valor de les eines, cavalleries, vehicles i altre material aportat pel seu membre i l'import serà creditat al seu favor, a compte de l'aportació individual que ve obligat a fer segons disposa l'article 15 d'aquest mateix Decret.

Els membres de la col·lectivitat, sens perjudici de les obligacions que aquesta els imposi, podran dedicar-se particularment a la cria d'aviram i bestiar petit (conills, cabres, bous, ovelles, porcs, etcètera), en quantitat il·limitada. Els rendiments que d'aquesta activitat obtinguin seran de la llure possessió dels membres.

Art. 10.º Els membres d'una col·lectivitat agrícola en causaran baixa:

a) Per decisió voluntària, comunicada regularment al Consell directiu en la forma i condicions previstes a l'article següent.

b) Per decisió de l'Assemblea general, presa per una majoria no inferior als dos terços dels membres de la col·lectivitat. El soci proposat per a l'expulsió tindrà dret a assistir a l'Assemblea i prendre personalment la seva defensa. Contra els acords d'expulsió de l'Assemblea hi cabrà recurs d'apel·lació davant del Consell d'Agricultura, el qual resoldrà en definitiva previ l'informe de la Junta Municipal Agrària.

Els Estatuts de la col·lectivitat poden preveure que l'acord d'expulsió, confirmat pel Consell d'Agricultura, comporta la pèrdua fins a un 20 per 100 del valor de l'aportació individual que hagi efectuat el soci expulsat.

Art. 11.º Els membres d'una col·lectivitat de treball agrícola podran retirar-se'n a l'acabament de les feines de l'anyada o de la temporada, sempre que ho hagin anunciat tres mesos abans al Consell directiu. Podran recuperar la terra que menaven al moment d'entrar a la col·lectivitat sempre que es trobi a un dels extrems o separada del conjunt de terres que explota la col·lectivitat. Cas de no ésser així, la col·lectivitat li facilitarà una extensió de terra equivalent al lloc més pròxim possible on es trobava l'antiga terra. Si la terra hagués experimentat, durant el temps que ha estat incorporada a la col·lectivitat, alguna millora, aquesta serà valorada a la sortida del membre i el seu valor serà descomptat de la liquidació que correspongui fer al membre. Cas que el valor fos superior, el membre vindrà obligat a abonar la diferència dintre d'un període que no podrà excedir dels dos anys.

El membre dimissionari tindrà dret igualment a entrar novament en possessió de les eines, cavalleries, vehicles i altre material que havia aportat o de llur equivalència en altres eines o en diner; aquest retorn s'haurà de fer efectiu necessàriament dintre dels quinze dies següents a la sortida del membre de la col·lectivitat.

El retorn de les terres i del material previst al paràgraf anterior, resta condicionat a les disposicions del Decret sobre la distribució de la terra, del 14 d'agost d'enquany.

Art. 12.º La col·lectivitat estarà administrada per una Assemblea general dels membres i per un Consell directiu elegit per aquesta Assemblea i compost per un nombre de membres no inferior a tres.

Existirà, a més a més, una Comissió revisora de comptes que haurà de nomenar l'Assemblea.

Art. 13.º Les col·lectivitats hauran de ce-

lebrar una Assemblea general almenys un cop a l'any.

L'Assemblea podrà ésser, a més a més, convocada:

a) Quan ho decideixi el President;

b) Quan ho demanin tres o més membres del Consell;

c) Quan ho decideixi la Comissió revisora de comptes;

d) Quan ho demani el 10 per 100, com a mínim, dels socis de la col·lectivitat, i

e) Quan ho decideixin els òrgans competents del Departament d'Agricultura de la Generalitat.

Art. 14.º L'Assemblea general és l'òrgan suprem d'administració de la col·lectivitat. Els seus acords, presos regularment, obliguen tots els socis, adhoc els absents.

Els acords han d'ésser presos per majoria i han de restar registrats en un llibre d'actes.

Tot membre té dret a què se li lliuri gratuïtament un certificat d'un acord pres per l'Assemblea general.

Art. 15.º Els Estatuts de les col·lectivitats agrícoles hauran d'establir l'obligació dels membres d'efectuar una aportació individual que, en cap cas, no podrà ésser superior a 2.000 ptes. Aquesta aportació podrà ésser coberta en metàl·lic, en jornades de treball o en productes, dintre d'un temps no inferior a cinc anys. Serà computat igualment a favor d'aquests fons, el valor de les eines, vehicles, cavalleries, i altre material que el membre hagi aportat a la col·lectivitat, segons la valoració feta al moment d'ingressar.

Aquestes aportacions són retornables:

a) La part coberta per les eines, vehicles, cavalleries i altre material, en la forma i temps previstos a l'art. 11.

b) La part coberta en metàl·lic, en jornades de treball o en productes, dintre d'un termini no superior a dos anys.

Art. 16.º Dintre de la col·lectivitat de treball agrícola, els seus membres tenen la condició de cooperadors i estan sotmesos a les resultes de l'empresa. La col·lectivitat podrà concedir als seus membres actius avanços en metàl·lic o en productes, els quals sempre s'entendran efectuat a compte de la liquidació final que per llur treball els pugui correspondre. La quantia d'aquests avanços mai no podrà sobrepassar la mitjana de rendiment diari que l'explotació familiar doni a la localitat respectiva per la mateixa classe de conreu.

El membre que hagi causat baixa de la col·lectivitat per decisió voluntària o per acord d'expulsió, resta sotmès a les resultes de l'exercici durant el qual la baixa s'haurà produït.

Art. 17.º En el càlcul dels rendiments de l'explotació de la col·lectivitat, ultra les despeses normals de la temporada o anyada, ve obligada a tenir en compte:

a) L'import de la contribució i taxes que graven la terra que exploten o el cànon que el Govern de la Generalitat hagi fixat per les terres que siguin cedides per a la seva explotació.

b) L'amortització de les eines, material, vehicles, cavalleries i instal·lacions;

c) L'assegurament dels membres contra les malalties i els accidents del treball;

d) L'assegurament dels vehicles contra danys a trossos;

e) L'assegurament del bestiar contra la mort i la inutilització;

f) L'assegurament contra la pèrdua de la collita, en els casos que s'escaiguin.

Art. 18.º La col·lectivitat podrà optar pel procediment de distribuir els seus rendiments nets a proporció de les jornades de treball realitzades pels membres o bé a proporció de les necessitats familiars de cada un d'ells. Serà obligatori destinar un 10 per 100, com a mínim, dels rendiments nets a la constitució d'un fons de reserva col·lectiu i irremovable.

La col·lectivitat podrà redistribuir la direcció tècnica dels treballs amb una prima que no podrà ésser superior en un 25 per 100 a la mitjana de retribució que correspongui als altres membres actius de la col·lectivitat.

Art. 19.º En virtut de la distribució dels rendiments nets prevista a l'article anterior, cap membre de la col·lectivitat no podrà percebre pel seu treball una retribució bàsica que representi, per jornada de treball, un salari superior al 150 per 100 del corrent a la comarca.

Cas que els rendiments permetessin una retribució superior, l'excés serà destinat íntegrament al fons de reserva prevista a l'article anterior.

Art. 20.º En el cas que les despeses generals d'explotació, més els avanços realitzats als membres actius de la col·lectivitat i les despeses que provoquin les atencions enumerades a l'art. 17, fossin superiors als rendiments bruts de la col·lectivitat, la diferència serà compensada amb el seu fons de reserva, mentre aquella no arribi a la meitat de l'import d'aquest; cas que ultrapassi, l'excés serà carregat a compte de les aportacions individuals dels membres en la mateixa proporció que s'haurien distribuït els rendiments positius.

Art. 21.º Les col·lectivitats agrícoles podran dissoldre's:

a) Per manament de la Llei;

b) Per acord voluntari dels seus membres, pres per l'Assemblea general extraordinària per una majoria no inferior als dos terços dels socis. Acordada la dissolució, hom restituirà als socis que la componen les terres, eines, cavalleries, vehicles i l'altre material que els pertanyien i les aportacions individuals que tinguin realitzades. Si un cop liquidats els deutes que hagués contra la col·lectivitat restés un romanent, aquest haurà d'ésser restatut forçosament a una altra col·lectivitat de treball agrícola o a la Caixa de crèdit del Sindicat Agrícola local.

En virtut de la dissolució cap membre no podrà percebre més valor en terres, metàl·lic, eines, cavalleries, vehicles i altre material, que els que hi hagués aportat. Si la terra que la col·lectivitat explotava pertanyés a la Generalitat de Catalunya, el Consell d'Agricultura decidirà sobre la seva nova aplicació, previ l'informe de la Junta Municipal Agrària.

Art. 22.º Les col·lectivitats de treball agrícola hauran necessàriament de portar una comptabilitat segons els models que facilitarà el Departament d'Agricultura i estaràn sotmesos a una inspecció anual que realitzarà aquest Departament.

Aquesta facultat d'inspecció podrà ésser delegada pel Consell d'Agricultura a les organitzacions o federacions que agrupin a Catalunya les col·lectivitats.

Art. 23.º Tots els conflictes que es puguin suscitar entre els membres de la col·lectivitat i aquesta i que no puguin ésser resolts per l'Assemblea general, seran sotmesos a l'arbitratge del Consell d'Agricultura de la Generalitat, el qual resoldrà sense recurs d'apel·lació.

Art. 24.º En casos de treballs de tempo-

rada o extraordinaris o d'impossibilitat física d'alguns dels seus membres, les col·lectivitats podran procurar-se mà d'obra aliena, ja sigui concertant un intercanvi de treball amb altres col·lectivitats, ja sigui contractant conreadors no membres de la col·lectivitat, els quals tindran dret a la mateixa retribució que correspongui als membres.

Art. 25.º Les col·lectivitats de treball agrícola poden lliurement federar-se en el pla comarcal, regional o general, i afiliar-se a les organitzacions sindicals agràries que reguin convenient.

### Article transitori

Art. 26.º Es concedeix un termini de seixanta dies per tal que les col·lectivitats de treball agrícola existents procedeixen a adaptar-se a les disposicions del present Decret i a presentar llurs Estatuts a l'aprovació del Conseller d'Agricultura. Passat aquest termini, les col·lectivitats de treball agrícola que no hagin completat aquest requisit, deixaran d'ésser considerades com a tals.

Barcelona, 8 d'octubre del 1937.

LLUIS COMPANYS  
El Conseller d'Agricultura,  
JOSEP CALVET I MORA

## El problema dels proveïments des del punt de vista agrícola



UNES IMPORTANTS DECLARACIONS DEL CONSELLER D'AGRICULTURA.

D'uns dies a aquesta banda hom pot notar que des de la major part de la Premsa catalana es dedica una atenció especial envers els pàgesos, als quals algú pretén fer responsables de l'escassetat i de l'encariment de gèneres que es registra en els principals centres urbans de Catalunya.

Abans que tot crec necessari remarcar que, malgrat de tenir al meu càrrec la cartera d'Agricultura, no puc sentir-me representant ni amb el deure de defensar la totalitat dels pàgesos pel sol fet que ho siguin, car aquesta condició, com qualsevol altra, no constitueix cap element ni cap privilegi; únicament puc sentir-m'hi pel que fa a aquells pàgesos que estan al costat del Govern de la Generalitat i compleixen les seves disposicions. I és en nom d'ells que em crec obligat a exposar la meua opinió en el present problema. Sortosament, aquests constitueixen la immensa majoria; però seria ridícul voler ignorar o silenciar que existeixen grups de pàgesos catalans que oposen una certa resistència a les disposicions de la Generalitat, moguts com estan encara, darrera cortina, per elements emboscats que cerquen de provocar dificultats al Govern. No cal, però, confondre la complexitat inconscient d'aquests conreadors, víctimes encara de la influència dels cànecs, amb l'acció francament criminal d'aquells que els instiguen, els quals han d'ésser localitzats i sancionats amb tot el rigor que les actuals circumstàncies exigeixen.

Una de les principals preocupacions que té ara el Govern de la Generalitat de Catalunya la constitueixen les dificultats amb què topa l'aplicació del Decret que dicta normes per a la recollida de la darrera collita de blat, Decret del qual —i no pas per haver intervingut jo en la seva redacció— puc afirmar que constitueix una perfecta fórmula per a ordenar i regular, d'acord amb les necessitats dels moments presents, la distribució del blat català. Per a comprendre les dificultats amb què topa aquest Decret cal recordar que les zones eminentment bladeres de Catalunya, amb la producció de les quals comptem exclusivament per al proveïment de la nostra població durant els primers mesos que segueixen a la collita, són les que fins ara havien estat més subjectes a les forces del caciquisme i on és més fàcil que aquest mantingui encara la seva influència. En un any de revolució, amb tots els errors i desorientacions que hem sofert i que han tingut greus conseqüències per a la tranquil·litat del camp, és difícil aixecar tota aquella massa rural fins al nivell que la pròpia revolució reclama i enquadrar-la dins la nova organització econòmica que el Govern de la Generalitat està portant a cap en el camp de Catalunya. Prova d'això és que, a despit de l'anul·lació dels contractes de conreu decretada pel

Govern de la Generalitat a principis de l'any que som, ha estat comprovat que en aquelles comarques els mitjers han continuat, com abans, pagant a l'amo la meitat de la collita.

Per bé que prou significatiu, aquest és un cas particular. Hi ha, però, un problema general que afecta la totalitat dels pàgesos, indiferentment de llur posició política: és l'augment general del preu dels productes que ells han d'adquirir en el seu doble aspecte de consumidors i productors. En efecte; amb l'encariment general de la vida que han de patir, es complica l'augment dels preus dels adobs, pinsos, llavors i anticriptogàmics, que en llur majoria han d'ésser importats de l'estranger i que, a conseqüència de la devaluació de la pesseta, han sofert augment superiors al 100 per 100. En una recent nota d'aquesta Conselleria relativa al problema dels pinsos, publicada per la Premsa catalana, es demostra com l'encariment dels pinsos que Catalunya ha d'adquirir a l'exterior, influeix decisivament en la mancança de productes ramaders o en l'augment dels preus dels que es troben al mercat.

La situació a què hem arribat posa de relleu la urgent necessitat d'iniciar una energica política de desinflament de preus, que la immensa majoria dels pàgesos estan disposats a seguir —sempre i quan el seu sacrifici momentani repercuti immediatament en un millorament general de la situació—. Es prova d'això la forma en què, en general —i salvant el cas concret de les zones bladeres de Lleida — ha estat acceptada la taxa del blat, la qual, tot i reconèixer-se la seva insuficiència i la seva desproporció amb l'encariment de la vida en conjunt, ha estat admesa com a penyor de la decisió i eficàcia de la nova política de preus que cal escometre.

En relació amb aquest problema general de proveïments, cal començar a conèixer-se que no pot fer-se front a les dificultats actuals amb els mateixos procediments d'abans de la guerra. La solució d'aquestes dificultats cal cercar-la necessàriament en l'apropament del productor al consumidor, suprimint tots els engranatges inútils i perniciosos que pertorben i encareixen la distribució i que, si bé podien ésser acceptats en altres temps, ara no tenen raó ni dret d'existència. D'ençà del 19 de juliol de l'any darrer, els pàgesos han realitzat un enorme esforç d'organització, potser el més important que en tots els ordres s'ha realitzat a Espanya; i avui ja estan espantats per a dur a terme l'apropament efectiu i establir unes relacions comercials directes amb els consumidors, amb absoluta garantia d'èxit. Aquest esforç, però, no ha pas trobat la justa i necessària correspondència, puix que en comptes de reconèixer-se, per part de qui corresponia aquest fet de la capacitat dels pàgesos per a assumir funcions que abans estaven a mans de la burgesia, i fomentar l'organització paral·lela dels consumidors dels centres urbans, s'ha atribuït gairebé el total monopoli de la distribució a antigues empreses intermediàries, ara col·lectivitzades, que continuen exercint les mateixes funcions entorpidores d'abans, els resultats desastrosos de les quals es pretén carregar damunt les espalles dels pàgesos.

El pàges, com qualsevol altre mortal, és vulnerable per l'egoisme; el que cal és aquest és el deure de tots —evitar que aquest egoisme pugui tenir cap virtualitat, impossibilitant, per mitjà de l'organització, totes les causes determinants de la seva aparició. És per això que des de la Conselleria d'Agricultura hem actuat intensament en pro de l'organització dels productors en Sindicats Agrícoles per a la venda cooperativa de llurs productes, a fi de demostrar pràcticament que els avantatges de l'acció solidària són molt més considerables que els que pugui reportar l'exercici del seu egoisme individual. Ara només cal cercar la fórmula que possibiliti l'articulació dels consumidors amb l'organització dels productors, per tal d'evitar que, tant els uns com els altres, siguin l'instrument, inconscient o conscient, dels especuladors que s'aprofiten de les circumstàncies actuals.

Barcelona, 14 de setembre del 1937.

## COMARCALS

Tal com s'havia anunciat, el 19 de setembre tingué lloc a Gandesa un important acte d'afirmació Sindical Agrícola, organitzat per la Federació de Sindicats Agrícoles de la comarca de Terra Alta, de recent constituït. Prengueren part en aquest acte, Manuel Icart, Delegat del Servei de Cooperació Agrícola a la Regió V; Miquel Olivé, President de la Secció de Treball Col·lectiu de la F.E.S.A.C.; Joan Bertran, Conseller Regidor de Proveïments de l'Ajuntament de Barcelona i President de la Secció de Compres de la F.E.S.A.C. i Lluís Ardiaca, Director General d'Agricultura.

Bertran, explica l'organització de la Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya i les realitzacions portades a cap per aquest Organisme durant el breu termini de la seva actuació. Es referí especialment a l'organització de l'exportació dels productes agrícoles catalans realitzada per la F.E.S.A.C. i acabà afirmant que un dels mòbils essencials dels productors en aquest moment, és l'acostament amb els consumidors a base d'establir relacions comercials directes entre les seves organitzacions properes.

Ardiaca, precisà d'una manera especial la missió dels Sindicats Agrícoles en l'actual problema de proveïments. Digué que si normalment aquestes institucions tenen per missió primordial obtenir per als productors agrícoles la màxima valoració possible dels seus productes, en

èpoques de carestia com l'actual han de tenir per missió principal vendre als preus més reduïts possibles. Afirmà que és tan perjudicial per al pagès vendre barat en temps d'abundància com vendre car en moments de penúria. Els preus excessius són per als pàgesos com pedres que es llancen damunt la pròpia teulada, car la interdependència existent entre tots els sectors de l'economia fa que un augment determinat en un producte o categoria de productes provoqui un augment general, del qual la primera víctima és el pagès mateix.

Indicà que els Sindicats Agrícoles, inspirant-se en aquesta línia de conducta, han de fer valer la disciplina que es deriva de la pròpia constitució i l'autoritat que els dona el Govern, per tal d'obtenir que tots els productors vinguin a través d'ells els seus productes, i a fi de que aquests puguin percebre la major part possible dels preus que paga el consumidor, preus que no poden estar a la mercé dels especuladors, sinó que han d'ésser fixats i controlats energicament pel Govern.

### ALT PENEDES

Tots els dividendes, de nou a deu del matí, i al local de la U.R.C. de Vilafranca del Penedès (Ferrer, 38), els companys rabassaires trobaran el Delegat Pau Baqués, el qual els atindrà les consultes i els orientarà i tramitarà els assumptes.



# La reorganització del Crèdit Agrícola a Catalunya

Després de l'aprovació del Decret referent a la reorganització del crèdit agrícola a Catalunya, el qual decret publicarem a continuació, el Conseller d'Agricultura, company Calvet, féu als periodistes les manifestacions següents:

«Tinc interès a subratllar la importància excepcional d'aquest Decret que organitza d'una forma completa i definitiva el crèdit agrícola a Catalunya. Aquesta nova disposició i el Decret de sindicació obligatòria dels conreadors de la terra, que es complementen, constitueixen les mesures fonamentals del Govern de la Generalitat per a l'ordenació de l'economia agrícola catalana en una forma justa i racional, com pocs països podran presentar.

El criteri que ha dominat en la redacció d'aquest important Decret ha estat el de responsabilitzar els propis conreadors i cridant-los a intervenir en la gestió dels òrgans que, en el pla local i comarcal, s'han d'encarregar d'administrar el crèdit agrícola estimulants-los, així, a aportar-hi els seus recursos i els seus estalvis.

Contràriament al que vulgarment es creu, el veritable crèdit agrícola no es realitza amb recursos de l'Estat, sinó amb recursos dels propis agricultors. Cert és que per tal d'estimular l'afluència dels diners del pagès, l'Estat ha de prendre la iniciativa posant a disposició dels òrgans del crèdit agrícola una massa de maniobra suficient per a oferir als ulls dels pagesos la garantia necessària. Això ho ha comprès el Govern de la Generalitat dotant la Caixa Central de Crèdit Agrícola, creada suau en virtut del sudit Decret, amb cent milions de pessetes.

L'estructura de la nova organització del crèdit agrícola a Catalunya s'inspira molt en l'organització federal i en ella es combinen la intervenció dels propis conreadors i la de l'Estat, cada una en el lloc adequat. A cada poble es crearà la Caixa de Crèdit rural, constituïda i administrada pels propis pagesos. Per aquesta condició, pot afirmar-se que aquesta Caixa és l'organisme ideal per a inspirar una absoluta confiança a la massa de conreadors. Comarcament, les caixes locals es reuniran en una Caixa comarcal que centralitzarà les seves operacions i que, tot i continuant essent regida pels propis conreadors a través dels delegats de les Caixes locals, estarà ja en certa manera intervinguda per la Caixa Central, puix que la importància de les operacions així ho aconsella. Finalment, la Caixa Central de Crèdit Agrícola té un caràcter exclusivament estatal, per bé que admet la intervenció de les Caixes locals en els seus òrgans de direcció. Aquesta Caixa Central disposarà d'un capital de cent milions de pessetes, totalment aportat per la Generalitat.

Les operacions que realitzarà el nou sistema de crèdit agrícola són totes les que es presenten normalment en el medi de la pagesia. Realitzarà el crèdit individual a curt i mitjà termini, i el col·lectiu, reservat únicament als Sindicats Agrícoles a curt, mitjà i llarg termini. Dintre dels crèdits individuals a curt i mitjà termini s'han previst els crèdits a les col·lectivitats de treball agrícola.

El conseller Calvet va acabar explicant la seva satisfacció per les facilitats que totes les organitzacions representades en el Govern li han donat per a l'aprovació d'aquest important Decret.

## DECRET

La profunda reforma que en l'estructura social i econòmica del camp català està portant a cap el Govern de la Generalitat, no tindria cap sentit si no seria possible sense crèdit agrícola. Ni el Decret de Sindicació obligatòria dels conreadors de la terra, que ha d'estructurar l'economia agrícola del país en un vast i eficient sistema cooperatiu, ni les reformes en el règim d'explotació de la terra que han de possibilitar l'aparició i desenvolupament de tipus d'explotació agrícola més justos i eficaços que els imperants fins ara, no respondrien a les grans esperances que la pagesia catalana té posades en ella si manqués, en el moment precís, els recursos que han de possibilitar el que aquestes mesures es traduïxin immediatament en una realitat fecunda i prometedora.

El Govern de la Generalitat de Catalunya, que veu en l'agricultura una de les bases més sòlides que han de possibilitar la reconstrucció econòmica del país un cop la rebel·lió feixista hagi estat vençuda, necessita disposar d'un servei de crèdit agrícola ben dotat i eficaç que pugui portar a cap aquesta delicada i transcendental missió. La Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu de la Generalitat de Catalunya, creada pel Parlament de Catalunya el 10 d'agost del 1933, responia ja a aquesta necessitat i des de la seva creació ha portat a terme una tasca meritoria, només limitada per l'escassetat de recursos amb què ha hagut de comptar. Actualment, però, les necessitats creixents de l'agricultura catalana, que es troba, més que mai, en funció activa de proveïment, ultrapassen considerablement el quadre d'aquella institució i obliguen a substituir-la per una organització més àmplia i eficient que, d'acord amb els principis en què ve inspirant-se el Govern de la Generalitat de Catalunya en la seva política agrària, es recolzi en la intervenció activa dels propis conreadors cridats a beneficiar-se d'ella.

El Decret de Sindicació obligatòria dels Conreadors de la terra, del 27 d'agost de 1936 estableix ja la forma com aquesta intervenció dels conreadors en l'organització del crèdit agrícola a Catalunya, podrà ésser possible. Segons el dit Decret, tot Sindicat Agrícola ha de comptar, obligatòriament, amb una Caixa de Crèdit Agrícola, organitzada segons principis cooperatius; les Caixes locals, així constituïdes, han de centralitzar llurs operacions en Caixes comarcals, les quals, al seu torn, s'han d'articular en un organisme central de crèdit agrícola que funcioni sota el control directe del Govern de la Generalitat.

En el moment d'ordenar definitivament el crèdit agrícola a Catalunya, cal seguir simplement la línia traçada per aquell Decret i precisar les normes que han de regir l'actuació dels diversos òrgans que han d'integrar la nova organització, establint de la manera més precisa possible la naturalesa i garanties dels préstecs que han de concedir, a fi que aquests responguin en tot moment a l'alta finalitat que tenen assenyalada, això és: constituir un estímul poderós en el progrés de l'agricultura catalana.

En procedir a aquesta ordenació del crèdit agrícola, la Generalitat de Catalunya no fa altra cosa que complir amb

un dels preceptes fonamentals de l'Estatut de Catalunya. En efecte, l'art. 12, apartat b, de la carta política fonamental de Catalunya confereix al Govern de la Generalitat la legislació exclusiva sobre política i acció social agrària, dintre de la qual cal situar-hi en primera línia el crèdit agrícola, sense el qual aquella acció no seria possible.

Per tant, a proposta dels Consellers d'Agricultura i de Finances i d'acord amb el Consell Executiu,

Decreto:

Art. 1r. Els organismes que d'una manera oficial i exclusiva seran a Catalunya els encarregats de practicar el crèdit agrícola, són:

a) Les Caixes locals de crèdit agrícola;

b) Les Caixes comarcals de crèdit agrícola;

c) La Caixa Central de Crèdit Agrícola de la Generalitat de Catalunya.

Les Caixes locals de crèdit agrícola són les seccions de crèdit dels Sindicats Agrícoles a crear obligatòriament entre els conreadors d'una localitat, segons disposa el Decret de Sindicació obligatòria dels conreadors de la terra del 27 d'agost del 1936 i el Reglament per a la seva aplicació del 19 d'octubre següent.

Les Caixes comarcals estaran integrades per totes les Caixes locals de la comarca respectiva i actuaran alhora com a Caixa de dipòsit i descompte i d'agència de la Caixa Central de Crèdit Agrícola.

La Caixa Central de Crèdit Agrícola de la Generalitat de Catalunya centralitzarà les operacions i exercirà el control de totes les Caixes locals i comarcals de crèdit agrícola existents al país.

### TÍTOL I

Les Caixes locals i llur funcionament

Art. 2n. Les Caixes locals de crèdit agrícola hauran de constituir-se d'acord amb les disposicions del present Decret i les normes d'administració i comptabilitat que donarà la Caixa Central de Crèdit Agrícola.

Llurs Estatuts fixaran el domicili social, la demarcació on actui i la responsabilitat econòmica dels socis; altrament, caldrà que estableixin l'obligació d'aquests a fer una aportació individual, la qual no podrà ésser superior a 250 pessetes.

Els balanços, el compte de guanys i pèrdues i el projecte de distribució de resultats líquids de les Caixes locals, hauran d'ésser sotmesos a l'aprovació de la Caixa comarcal respectiva, un mes abans de la celebració de l'assemblea del Sindicat Agrícola local.

Art. 3r. Les Caixes locals de crèdit tenen exclusivament per objecte practicar el crèdit individual a llurs socis, tot facilitant i garantint llurs operacions relatives a la producció agrícola i estimulant l'estalvi entre ells.

Les Caixes locals de crèdit podran concedir a llurs socis les següents classes de préstecs:

a) Préstecs a curt termini, d'una durada no superior a la de l'operació per a la qual el préstec ha estat concedit, però en cap cas superior a un any. Aquesta classe de préstecs servirà perquè els socis dels Sindicats Agrícoles puguin atendre les obligacions que normalment hagin contractat amb les seccions de compres i assegurances; per emprendre o desenvolupar la cria de bestiar i eventualment, perquè puguin atendre les obligacions que s'els puguin derivar de l'aplicació del Decret del 14 d'agost d'enguany i a les col·lectivitats de treball agrícola degudament constituïdes, recursos per a efectuar avanços en natura o en metlles a llurs membres, a compte del treball realitzat.

L'import dels préstecs a curt termini concedits a un soci durant un mateix any, no podrà ultrapassar el 50 per 100 del valor comercial de la seva producció probable, calculat segons la mitjana dels cinc anys darrers. Els préstecs hauran d'ésser garantits per un efecte subscrit pel soci a favor de la Caixa local sobre la pròxima o pròximes collites; aquest efecte serà descomptat a la Caixa comarcal.

b) Préstecs a termini mitjà, d'una durada no superior a cinc anys. Serviran perquè els socis dels Sindicats Agrícoles puguin realitzar millores permanents a llurs conreus; estendre i reparar els edificis d'ús agrícola; emprendre o desenvolupar la cria del bestiar; adquirir maquinària no superior a la capacitat de llur producció i, eventualment, perquè puguin atendre les obligacions que s'els puguin derivar de l'aplicació del Decret del 14 d'agost del 1937. La garantia d'aquesta classe de préstecs la constituïran compromisos especials, ad-huc de caràcter hipotecari, que fixarà en cada cas la Caixa local, previ l'informe de la Caixa comarcal, i els quals seran objecte d'amortització anual.

Art. 4t. Per tal de poder portar a cap les funcions que els són pròpies, les Caixes locals podran admetre de tot-hom efectiu metlles i efectes en dipòsit i en compte corrent i fer amb els socis operacions de descompte i de cobrament i pagament i aquelles altres que li encomanin les Lleis.

Per a mobilitzar llur actiu, les Caixes locals podran redescoptrar els efectes descomptats, situar els cabals no utilitzats a la Caixa comarcal on pertanyin i emprar les quantitats necessàries.

Els prestataris hauran d'obrir necessàriament llurs comptes corrents a la Caixa prestadora i de fer-hi totes les operacions de caràcter financer.

Art. 5è. Les Caixes locals de crèdit agrícola faran també el servei de tresoreria del Sindicat Agrícola local i de totes les seves seccions.

Així mateix, les Caixes locals podran fer aquelles funcions de delegació o agència de la Caixa Central de Crèdit Agrícola que, previ l'informe de la Caixa comarcal corresponent, aquella els confii.

### TÍTOL II

Les Caixes comarcals i llur funcionament

Art. 6è. Les Caixes comarcals són agrupaments de Caixes locals de cada comarca, constituïts a base de l'organització pròpia de la Caixa local de la capitalitat. Les Caixes comarcals podran comprendre les Caixes locals de més d'una comarca quan, a judici de la Caixa Central, ho aconsellin les circumstàncies.

Les Caixes comarcals tenen per ob-

jecte facilitar les operacions de les Caixes locals de la respectiva circumscripció i servir de cambra de compensació interlocal. A més a més, faran les funcions d'agència de la Caixa Central de Crèdit Agrícola i podran fer les de sucursal seva quan els òrgans competents ho decideixin.

Les Caixes comarcals es regiran per les disposicions del present Decret i les normes de gestió que dicti la Caixa Central de Crèdit Agrícola. Llurs Estatuts fixaran el domicili social, la demarcació on actui i la responsabilitat econòmica de les entitats agrupades.

Art. 7è. Per a aconseguir llurs fins propis, les Caixes comarcals podran:

Primer.—Descomptar a les Caixes locals els efectes negociats a llurs socis, i fer-les redescoptrar.

Segon.—Fer a les Caixes locals els avanços necessaris per a constituir llur masses de maniobra.

Tercer.—Prestar llur garantia a les operacions de crèdit de les dites Caixes.

Quart.—Obtenir avanços de la Caixa Central de Crèdit Agrícola amb la garantia de la responsabilitat conjunta de les Caixes locals.

Cinquè.—Admetre en dipòsit o en compte corrent els cabals sobrants de les Caixes locals.

Sisè.—Situat els cabals momentàniament inutilitzats.

Setè.—Emprar les quantitats necessàries per a mobilitzar llur actiu.

Vuitè.—Fer els pagaments, cobraments, girs, transferències i assentaments que convinguin a les Caixes locals o que li encomanin la Caixa Central de Crèdit Agrícola.

Novè.—Controlar el funcionament de les Caixes locals de la circumscripció respectiva.

Art. 8è. Les Caixes comarcals seran regides i administrades pels òrgans següents:

a) El Consell General, integrat per un delegat de cada Caixa local, que es reunirà, com a mínim, una vegada a l'any.

b) El Consell Administratiu, integrat per tres vocals elegits pel Consell General a proposta de l'Administrador.

c) L'Administrador, el qual serà designat per la Caixa Central de Crèdit Agrícola.

En relació amb les funcions d'agència o sucursal de la Caixa Central, el Comitè Administratiu només actuarà com a organisme consultiu i informatiu.

### TÍTOL III

La Caixa Central de Crèdit Agrícola i el seu funcionament

Art. 9è. Amb la denominació de Caixa Central de Crèdit Agrícola de la Generalitat de Catalunya, és creada una institució d'utilitat pública que gaudeix d'autonomia financera i de plena capacitat jurídica, la qual serà regida per aquest Decret, pels seus Estatuts i Reglaments, pels acords dels seus organismes directius i per les disposicions legals que puguin afectar-la.

La Caixa Central de Crèdit Agrícola és l'organisme central de la Generalitat per a la pràctica i direcció del crèdit agrícola i està adscrita al Departament d'Agricultura. Com a tal, té per objecte, d'una manera general:

I. Fomentar, organitzar, reglamentar i vigilar les Caixes locals i comarcals de crèdit agrícola creades a l'empara d'aquest Decret i coordinar llur acció.

II. Promoure i fomentar el crèdit agrícola, directament o indirectament, tot facilitant les operacions financeres de les Caixes locals i comarcals de crèdit agrícola, dels Sindicats Agrícoles, de llurs seccions, federacions i entitats filials.

Art. 10. Per a l'acompliment de les seves finalitats, la Caixa Central de Crèdit Agrícola pot contractar i efectuar amb les Caixes locals i comarcals de crèdit agrícola, els Sindicats Agrícoles, llurs seccions, federacions i entitats filials, les operacions següents:

a) Anticipar o deixar quantitats amb les garanties que calgui, tant si tenen el caràcter de personals, reals o hipotecàries, com si són altres que, a judici del Consell Administratiu, siguin suficients.

b) Descomptar, redescoptrar o comprar tota mena d'efectes i documents de crèdit relatius a operacions comercials i de préstec, prendre's en comissió de cobrament i transferir aquesta comissió a tercers.

c) Obrir, seguir i liquidar comptes de crèdit i comptes corrents i fer-hi operacions de càrrec i abonament.

d) Acceptar, avalar i pagar tota mena d'efectes i documents de caràcter agrícola, mercantils i de préstec.

e) Fer-se subrogar en els seus drets i deures.

f) Guardar dipòsits i penyores de tota mena.

g) Situar, transferir i compensar quantitats, per compte propi o de tercers.

h) Tramitar i executar, per compte de tercers, operacions de crèdit agrícola prop de la Banca oficial.

i) Tota mena d'operacions financeres derivades o complementàries de les esmentades en els paràgrafs anteriors i indispensables a la Generalitat per a practicar eficientment el crèdit agrícola.

Són prohibides a la Caixa tota mena d'operacions d'especulació, així com les de crèdit individual.

Art. 11. Les operacions de préstec de la Caixa podran ésser a curt, mitjà i a llarg termini.

Els préstecs a curt termini tindran una durada no superior a un any, compreses les prorrrogues. Aquesta classe de préstecs servirán:

a) Perquè les seccions de compres dels Sindicats Agrícoles locals i de llurs federacions puguin adquirir amb oportunitat i a bon preu els productes i matèries destinades a llurs socis o a l'explotació agrícola;

b) Perquè les seccions de transformació i de venda dels Sindicats Agrícoles locals i de llurs federacions, puguin anticipar a llurs socis les quantitats que els Reglaments permetin sobre els productes aportats per a la seva transformació o venda en comú i per a les despeses d'explotació del Sindicat Agrícola;

c) Perquè les dites entitats i les Cal-

El Decret de la Generalitat del 5 d'octubre del 1937 que crea la Caixa Central de Crèdit Agrícola en substitució de la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu té, per a l'agricultura catalana i l'economia en general, una vastitud i una transcendència que, indefectiblement, han de repercutir eficaçment, en un futur molt pròxim, en la vida del país.

A tot arreu del món, el crèdit agrícola té una organització adequada, perquè hom ha estudiat seriosament els problemes que planteja i, a còpia d'assaigs i de retocs, els ha resolt d'acord amb les exigències de la tècnica i les necessitats de caràcter local. Al nostre país, el crèdit agrícola ha servit, durant una colla d'anys, de tema de conversa entre persones més o menys destacades de l'agricultura i de la política. Hom ho tenia com un passatemps més que com un pla de realització immediata. L'Estat, a còpia de pressions de les escasses persones enteses en la matèria, creà el Servei Nacional de Crèdit Agrícola i tractà de millorar-lo amb projectes que, si no han romàs en l'indit, han estat d'eficàcia nul·la.

A Catalunya, el crèdit agrícola oficial ha tingut un precedent remot i temorec: la Caixa de Crèdit Comunal de la Mancomunitat, i un assaig ambiciós: la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu. El conseller d'Agricultura, amb el Decret del 5 d'octubre, passa de l'assaig a la realització pràctica d'allò que a Espanya és una desiderata vaga i llunyana, i arrodoneix l'obra constructiva que del 19 de juliol ençà ha dut a terme el Departament que regeix.

Per efecte de la nova estructuració, les Caixes locals de Crèdit —és a dir, les velles Caixes rurals, renovades—, a més a més de constituir l'instrument de captació i endegament del diner camperol, esdevenen òrgans actius del crèdit agrícola individual, amb la qual cosa n'és assegurada la liquiditat, tan sotraguejada i incerta en el règim vigent fins ara, i l'estabilitat.

Les Caixes comarcals són els organismes coordinadors de les Caixes locals d'una o més comarques, les lubricquen i les estimulen, ensems que exerceixen la funció de canalització del crèdit agrícola col·lectiu, la realització del qual correspon a la Caixa Central de Crèdit Agrícola de la Generalitat de Catalunya, que és ensems l'epicentre del nou sistema i la seva institució rectora.

Si la pagesia catalana posa en aquests òrgans del crèdit agrícola de Catalunya la confiança, l'esperança i l'entusiasme que hi ha posat el conseller Calvet en planejar-los, és indubtable que la tasca de dur al camp el diner que és del camp —postulat bàsic del nou sistema— serà un èxit no gens tardà, que ha de beneficiar únicament l'Agricultura del país.

Pere MAS I PERERA

xes locals i comarcals puguin mobilitzar llur actiu per a necessitats urgents.

La duració de cada préstec variarà segons l'objecte de la despesa dintre del límit abans esmentat, i les garanties hauran de consistir en efectes a favor de la Caixa, en warrants o altres documents negociables.

Els préstecs a termini mitjà tindran una durada màxima de sis anys. Aquests préstecs servirán:

a) Perquè els Sindicats Agrícoles i llurs federacions puguin subvenir a les despeses d'instal·lacions de granges, centres d'elaboració i transformació de productes, a l'ampliació o reparació d'instal·lacions i d'edificis destinats a usos agrícoles i a la compra d'utillatge i maquinària.

b) Perquè les Caixes locals puguin facilitar préstecs a termini mitjà a llurs socis.

Aquesta classe de préstecs seran garantits en la mateixa forma que els préstecs a curt termini, per compromisos especials o per hipotèques, a criteri de l'organisme competent de la Caixa. Podran ésser o no reembossables per anualitats.

Els préstecs a llarg termini tindran una durada que en cap cas no podrà excedir de vint anys i serviran perquè les seccions abans al·ludides puguin realitzar els projectes de construccions i instal·lacions per a usos agrícoles que impliquin una mobilització de quantitats importants per a una llarga durada. Llur import serà fixat tenint en compte l'interès que el projecte tingui per a l'agricultura, l'esforç pecuniari dels socis de l'entitat i el valor de les garanties ofertes. La Caixa només podrà afectar a aquesta mena d'operacions el 20 per 100 del conjunt de la dotació de la Generalitat per a crèdit agrícola i del fons de reserva. Solament serà admesa la garantia hipotecària i l'amortització serà feta precisament per anualitats.

Art. 12. Les funcions de sucursal o agència de la Caixa Central seran confiades a les Caixes comarcals, segons les necessitats de la comarca i les conveniències de la Caixa. Les de delegació o agència ho seran a les Caixes locals on convinguin, previ l'informe de la Caixa comarcal a la qual pertanyin.

Art. 13. El govern, la direcció i l'administració de la Caixa Central de Crèdit Agrícola corresponen al seu Consell Administratiu i al Director de la Caixa.

Art. 14. El Consell Administratiu estarà integrat per:

El Conseller d'Agricultura, que el presidirà.

El Director General d'Agricultura, que en serà Vice-president primer.

El Director general de Crèdit i Tresoreria, que en serà Vice-president segon.

L'Interventor general de Finances.

El President del Consell d'Agricultura.

Un representant de cada una de les quatre Caixes locals de crèdit agrícola més importants de Catalunya.

El Director de la Caixa, que actuarà de Secretari, amb veu però sense vot.

Del si del Consell seran constituïts:

a) El Comitè de Direcció, integrat pel Conseller d'Agricultura, el Director general de Crèdit i Tresoreria, un dels representants de les Caixes locals de crèdit agrícola i el Director Cap de la Caixa.

b) El Comitè d'Inspecció, integrat pel Director general d'Agricultura, l'Interventor general de Finances i l'Interventor de la Caixa.

Tots els membres dels dos Comitès tenen veu i vot.

Art. 15. Correspondran al Director de la Caixa Central de Crèdit Agrícola l'execució dels acords del Consell Administratiu, del qual és Secretari, i les funcions permanents d'Administrador general i Gerent de la Caixa.

El seu nomenament serà fet pel Consell de la Generalitat, a proposta del Conseller d'Agricultura.

Art. 16. Els recursos financers de la Caixa Central de Crèdit Agrícola comprenen:

a) La massa de maniobra.

b) El fons de reserva.

La massa de maniobra està constituïda per:

Primer.—La dotació de la Generalitat de Catalunya per a crèdit agrícola, d'acord amb el que determina l'article següent.

Segon.—Els crèdits extraordinaris que el Consell de la Generalitat li atorgui.

Tercer.—Els dipòsits que rebí de les entitats amb les quals portar operat.

Quart.—Els crèdits que contracti i les omissions que efectui per a mobilitzar l'actiu.

El fons de reserva no té límit d'acumulació i està integrat per:

Primer.—El 75 per 100 dels resultats líquids anuals, a tenor del que disposa l'art. 18.

Segon.—Els donatius, llegats i subvencions que hom li faci i atorgui.

Amb destinació a les pròpies atencions, la Caixa Central de Crèdit Agrícola podrà contractar operacions de crèdit amb institucions bancàries nacionals, sota la garantia de l'aportació de la Generalitat de Catalunya. Igualment, podrà procedir, sempre sota aquella garantia, a l'emissió pública de bons o altres títols de crèdit, en la forma i condicions que, per a cada cas, fixarà el Consell de la Generalitat.

Art. 17. La dotació de la Generalitat a la Caixa Central de Crèdit Agrícola és de 100.000.000 de pessetes i serà aportada dintre d'un termini màxim de cinc anys, a partir de la publicació del present Decret.

Als efectes d'aquesta aportació, seran comptades les quantitats llurades per la Generalitat a compte dels crèdits extraordinaris concedits a la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu i les aportacions fetes al capital social de la sudita Institució en virtut de la seva Llei de creació i Decrets complementaris, un cop practicada la seva liquidació.

Art. 18. El resultat líquid de la Caixa seran destinats:

Primer.—A remunerar la Generalitat en una quantitat no superior al cost del diner de les dotacions fetes a la Caixa.

Segon.—Del sobrant, un 75 per 100 a la constitució d'un fons obligatori per a l'acumulació il·limitada de reserves, i el 25 per 100 restant, a les funcions socials que realitzi directament la Caixa, a les de les entitats que operin amb ella o a les de la Generalitat de Catalunya que tinguin caràcter agrícola.

Art. 19. La duració de la Caixa serà indefinida. Això no obstant, el Consell de la Generalitat podrà declarar-la dissolta en el cas que les pèrdues sofertes ho aconsellin; serà obligatòria la dissolució quan les pèrdues arribin al 50 per 100 del capital.

En finalitzar cada exercici, l'Interventor de la Caixa, conjuntament amb un expert designat per la Intervenció General de Finances de la Generalitat, formularà el Balanç general de la Institució, l'inventari i el compte de resultats, els quals seran verificats pel Comitè d'Inspecció i, després, sotmesos al Consell Administratiu, junt amb el projecte de distribució d'excedents. Un cop aprovats per aquest, tot l'expedient serà elevat al Consell de la Generalitat, per a l'examen, i aprovació definitiva.

### TÍTOL IV

Disposicions addicionals

Art. 20. El tipus d'interès a carregar pels diversos òrgans dels Serveis de Crèdit Agrícola de Catalunya, serà fixat pel Consell de la General